

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 5 ΜΑΡΤΙΟΥ 1938

ΑΡΙΘ. 9

Η ΑΛΗΘΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Διὰ τὰ γίνωμεν ἱκανοὶ πρὸς μετάληψιν τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ εἴμεθα ὑπόχρεοι νὰ ἐτοιμασθῶμεν διὰ τῆς μετανοίας. Ἡ δύναμις τῆς μετανοίας μᾶς χορηγεῖ τὴν ἄφασιν τῶν ἁμαρτιῶν. Καὶ ὁ Σὸτῆρ καὶ ὁ Πρὸδρομος συνιστῶσι νὰ φέρωμεν «καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας». Τοῦτο κηροῦται ὅταν ἡ μετάνοια εἶναι ἀληθῆς, εἰλικρινῆς μετάνοια.

Πρὶν ἢ ἐξετάσωμεν τί εἶναι μετάνοια ἄς μάθωμεν τί εἶναι ἁμαρτία. Ἄμαρτία εἶναι ἡ διὰ τῆς ἐλευθέρας θελήσεως παράβασις τοῦ θείου νόμου. Δηλαδή, ὁ Θεὸς θέλει, ὁ ἄνθρωπος δὲν θέλει· ὁ Θεὸς ἐντέλλεται, ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπακούει· ὁ Θεὸς ἀπαγορεύει κάτι, ὁ ἄνθρωπος τὸ πράττει. Αὐτὴ ἡ ἀρνησις, αὐτὸ τὸ «ὄχι» τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ἀντιτάσσει εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἄδικον. Εἶναι τὸ ἀπίθετον τοῦ καθήκοντος ἔναντι τοῦ Δημιουργοῦ καὶ ὑπερτάτου Ὁρίτου. Ἡ ἁμαρτία εἶναι ἀρνησις τῆς δικαίας θελήσεως τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἐπανάστασις κατὰ τῆς ἀπεριορίστου κυριαρχίας Αὐτοῦ. Ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ περιφρόνησις τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ὑψίστου. Ὁ Θεός, ὡς Δημιουργὸς τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἔχει ἀξίωσιν ἐπὶ τῆς ὑπακοῆς ἡμῶν. Ὡς εὐεργετὴς καὶ χορηγὸς ἀναριθμητῶν ἀγαθῶν ἔχει ἀξίωσιν εὐγνωμοσύνης. Ὡς σοφὸς νομοθέτης ἔχει ἀξίωσιν ἀπεριορίστου ἐμπιστοσύνης καὶ ἀκολουθίας ἄνευ ὄρων. Κατὰ τῶν δικαιωμάτων λοιπὸν τούτων τοῦ Θεοῦ ἐπαναστατεῖ ἡ ἁμαρτία καὶ ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος ἐπιθυμεῖ νὰ θέσῃ περιορισμὸν εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ Θεοῦ, ἀρνείται νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ ἐκτελέσῃ τὸ θεῖον θέλημα, ἀνταμείβει μὲ ἀγνωμοσύνην τὸν Θεὸν διὰ τὰ χορηγούμενα ἀγαθὰ, δὲν θέλει νὰ δοθῇ εἰς τὴν ὀδηγοῦσαν χάριν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀνοίγει νέους δρόμους ζωῆς ἀντικειμένους ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἁμαρτία καταστρέφει τὸν σύνδεσμον τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν νοουθεσίαν, μὲ τὴν πατρικὴν τοῦ Θεοῦ ἀγάπην. Ἡ ἁμαρτία εἶναι ἀπόρριψις ὅλων τούτων τῶν πολυτίμων ἀγαθῶν τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς παρέχει εἰς τὸν ἄνθρωπον. Καὶ διὰ ποῖον καὶ χάριν τίνος ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀπορρίψῃ τὰ ἀγαθὰ ταῦτα; Διὰ μίαν σταγόνα ἠδονῆς; ἢ διὰ πρόβουλον δόξαν ἢ πλουτισμὸν. Πόσον φρικώδης εἶναι ἡ ἁμαρτία μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ ἁμαρτωλὸς ὑποτιμᾷ καὶ ἀρνοῦται τὴν νοουθεσίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν θείαν κληρονομίαν ἔναντι τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ ἀγάπης,

ἥας παρέχει τόσα εὐεργετήματα εἰς τὸν ἄνθρωπον! Διὰ τῆς ἁμαρτίας παραβαίνονται αἱ ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐξ ἐλευθέρας προαιρέσεως. Ἐκ τούτου ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶναι ὕβρις ἔναντι τοῦ Θεοῦ.

Μόνον διὰ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Σωτῆρος ἔχομεν τὴν δυνατότητα νὰ ἐπανορθώσωμεν τὴν ὕβριν καὶ τὴν ἀσέβειαν ταύτην πρὸς τὸν Θεόν. Ἀναγκαῖα ὁμῶς προϋπόθεσις εἶναι ἡ μετάνοια. Ὅταν μόνον ἀναγνωρίζωμεν καὶ ὁμολογοῦμεν ἀτλῶς τὴν ὑπατιότητα ἡμῶν, τοῦτο δὲν εἶναι ἀρκετόν. Πρέπει νὰ ἀποσπάσωμεν τὸ κακὸν ἀφ' ἡμῶν. Ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου ἐστράφη καὶ ἐφυγεν ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ καὶ ἠκολούθησε νέα πράγματα. Πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτῶν καὶ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο σημαίνει ἀλλαγὴν γνώμης, ἀλλαγὴν ζωῆς. Εἶναι λοιπὸν ἀπαραίτητος διὰ τὴν συγχώρησιν ἡ μετάνοια. Ἐφόσον ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νὰ ἐμμένῃ συνεχίζουσα τὴν πρὸς τὴν κακίαν ὁρμήν, ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ ἀδικία καὶ ἡ ὕβρις πρὸς τὸν Θεόν. Ὅταν ἡ θέλησις ὁμῶς αὕτη τοῦ ἀνθρώπου λυρωθῇ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, τότε ἔχομεν τὴν μετάνοιαν. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος κατορθώσῃ καὶ θελήσῃ τοῦτο ἀποφασιστικῶς, τότε καὶ ἡ θεία χάρις βοηθεῖ τὴν θέλησιν τοῦ ἀνθρώπου, οὗτος διὰ θερμῆς προσευχῆς καὶ ἰκεσίας ἐπικαλεῖται τὴν θείαν ἀρωγήν. Τότε λοιπὸν ὁμιλοῦμεν περὶ ἀληθοῦς μετανοίας, ὅταν ἡ προτέρα ἀρνησις καὶ ἐπανάστασις μεταστραφῶσιν εἰς τελείαν ὑποταγὴν πρὸς τὸ θεῖον θέλημα.

Τὴν μετάνοιαν ταύτην ἀκολουθεῖ ἡ εἰλικρινὴς καὶ πλήρης ὁμολογία τῶν ἁμαρτημάτων, ἥτοι ἡ ἐξομολόγησις. Κατ' αὐτὴν ἡμεῖς εἴμεθα οἱ κατήγοροι, καὶ ἀντικείμενον ἡ κατηγορία τῶν διαπραχθεισῶν ἁμαρτιῶν. Ἡ γνώσις τῶν ἁμαρτημάτων γίνεται διὰ τῆς ἐρευνῆς τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἡ διαπίστωσις τούτων εἶναι ἀπλουσιότης καὶ εὐκολωσιότης ἐφόσον θὰ ἀντιπαραβάλωμεν τὰς πράξεις μας πρὸς τὸν ἠθικὸν νόμον. Θὰ ἐρευνήσωμεν τοὺς λόγους, τὰς πράξεις, τὰς ἐνθυμήσεις, τὰς παραλείψεις, ὅλα αὐτὰ ὅσα διεπράξαμεν θὰ τὰ ἴδωμεν εἰς τὸ φῶς τῶν θείων ἐντολῶν. Ἀπαιτεῖται ἡ ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ Πατρὸς ἀπαρίθμησις ὅχι μόνον μᾶς ἐκάστης ἁμαρτίας, ἀλλὰ καὶ ποσάκις αὕτη διεπράχθη. Ἡ ὁμολογία τῶν ἁμαρτημάτων εἶναι ἀπαραίτητος μετὰ τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν λήψιν ἀποφάσεως περὶ ἀπομικρύνσεως ἀπ' αὐτῆς καὶ τῆς μὴ διαπράξεως εἰς τὸ μέλλον, εἶναι,

λέγομεν, ἀπαραίτητος διὰ τὴν δλοκλήρωσιν τῆς μετανοίας, διότι ὁ μετανοῶν δεικνύει διὰ τῆς ἀφηγήσεως καὶ τῆς ἀπαριθμήσεως τῶν ἁμαρτημάτων τὴν ἀποστροφὴν, ἢ αἰσθάνεται, τὴν ὁποίαν καὶ ὁμολογεῖ ζητῶν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ βεβαιῶν τὸν Θεὸν ὅτι δὲν θὰ ἐπαναστατήσῃ πλέον κατὰ τῆς ἀγάπης Του. Ἡ προφορικὴ ἐξομολόγησις εἶναι ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς μετανοίας, γινομένη δὲ ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ Πατρὸς, ἐπέχοντος θέσιν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἐπίσημος καὶ μετὰ φόβου καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸν Κύριον διαβεβαίωσις ὅτι ὁ ἐξομολογούμενος οὗτος ὄχι μόνον μετανοεῖ δι' ὅσα ἔπραξεν, ὄχι μόνον ἀποστρέφεται τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλὰ καὶ ὅτι εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ ὑποπέσῃ εἰς τὰ αὐτὰ ἢ ἄλλα ἁμαρτήματα, ζητεῖ δὲ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ πρὸς συγχώρησιν καὶ τὴν βοήθειαν Αὐτοῦ καὶ ἐνίσχυσιν ὅπως εἰς τὸ μέλλον κατορθώσῃ νὰ ἀντιπαραταχθῇ εἰς τὴν κακίαν καὶ νικῆσῃ αὐτήν.

Ἀπαιτεῖται ὅμως προσοχή. Ὁχι μετάνοια διὰ τῶν χειλέων μόνον φανερούμενη, ὄχι μετάνοια γινομένη πρὸς ἐκπλήρωσιν ἐνὸς τύπου, ὄχι μετάνοια ψευδῆς καὶ ἀπατηλῆ, ὄχι μετάνοια ἐπιβαλλομένη ἐκ τινος δυσαρέστου περιστάσεως, ἢ ὁποία νὰ ἐξουδετεροῦται εὐθὺς ὡς παρελθὴ ἢ περίστασις αὐτῆ. Διότι πρέπει καλῶς νὰ ἐννοηθῇ ὅτι τοιαύτη μετάνοια εἰς οὐδὲν ὠφελεῖ, δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀξίαν, δὲν ἀποφέρει τοὺς προσδοκωμένους καρπούς, δὲν δίδει τὴν συγχώρησιν. Καὶ τότε; Τότε δὴ τότε, ὁ ἀμνηστὸς ὁ ἔσφατων τὸν Θεὸν προσθέτει καὶ ἄλλα ἁμαρτήματα εἰς τὰ ὑπάρχοντα, διότι «ὁ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως κρίμα ἐαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει» κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Προσοχὴ λοιπόν. Σπουδαία ἐξέτασις, ἀνεπαρὴβ-
λῆ τῶν διαπραχθέντων πρὸς τὸν θεῖον νόμον, στερεὰ ἀπόφασις τῆς μὴ ἐπαναλήψεως, εὐλικρινὴς ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ Πατρὸς ἐξομολόγησις, ἰεσιὰ πρὸς συγχώρησιν. Τότε ἐπέρχεται ἡ ἰκανότης πρὸς μεταλήψιν τῶν Ἀχαρίων Μυστηρίων. Ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτὴν ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχὴ νὰ μὴ περιπέσωμεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, διότι τότε οὐδὲν ὠφελεῖ ἡ γινομένη μετάνοια. Ἄς ἐφαρμόσωμεν ἐν προκειμένῳ τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ «Ἴδε ὑμῆς γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε».

† Ο ΛΑΡΙΣΗΣ ΔΡΟΘΕΟΣ

ΤΟ ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΟΥ ΕΔΙΜΒΟΥΡΓΟΥ ΠΟΡΙΣΜΑ

Ἡ ἰστορία τῶν ψηφισμάτων τοῦ Συνεδρίου.—Ὁ σκοπὸς αὐτοῦ.—Αἱ διαφοραὶ τῶν ὀρθοδόξων ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν Μυστηρίων καὶ ἰδίως τοῦ τῆς Ἱερῶς Ἐκκλησίας.—Οἱ Κονάκιοι καὶ οἱ τοῦ Στρατοῦ τῆς Σαπυρίας ἀρνούμενοι καὶ τὸ Βάπτισμα.—Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Γαλλιστεροῦ ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς.—Αἱ περὶ τῆς Ἱερῶς Παράδοσεως διαφοραὶ.—Ἡ ἐπίσημος «Δήλωσις» τῆς ὀρθοδόξου ἀντιπροσωπείας.—Ἡ σπουδαιότης τῶν δογματικῶν διαφορῶν μεταξύ τῶν ὀρθοδόξων καὶ τῶν Προτεσταντῶν.—Ἡ ἐπιβαλλομένη συνεργασία μετὰ τῆς Ὁργανώσεως «Ζαή καὶ Ἐργασίας».—Οἱ ὀρθόδοξοι κατὰ τῆς συγχωνεύσεως τῶν δύο Ὁργανώσεων.—Ἐπὶ τίνος συνθήκας δυνατὸ αἱ προπαρασκευαστικαὶ ἄρρητικαὶ τῆς ἁγίας συνή-

τήσεως.—Μετὰ τίνων Ἐκκλησιῶν ἐκτελέσθη ἡ συνεργασία τῶν ὀρθοδόξων.

[Τίτλος.]

Ἡ αὐτὴ διάσκεψις γινομένη ἐσημειώθη μετὰ τῶν ἡμῶν καὶ τῶν διαμνηστικῶν καὶ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς Ἱ. Παράδοσεως. Ὁ Προτεσταντισμὸς θεωρεῖ τὴν Παράδοσιν ζυγὸν βυζαντινὸν καὶ δυσβάστακτον καὶ αὐτὸ τοῦτο δέσμιον τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου, τὴν ὁποίαν ἐκέρδιον ἡ Μεταρρυθμισίς. Καὶ ὄχι μόνον ἀδυνατεῖ νὰ ἀποδεχθῇ τὴν περὶ αὐτῆς ὡς συμπληρώσεως τὴν Γραφὴν ἄποψιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας—σημεῖον ὅτι αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ὁρθοδόξου ἀντιπροσωπείας Σ.β. Μητροπολίτης Θυατείρων ἐνώπιον δλοκλήρου τοῦ Συνεδρίου μετ' ἐμφράσεως καὶ δεικνυομένης στερεῆς ἐπιμονῆς ὑπεγράμμισεν—ἀλλὰ καὶ ἀπορρίπτει ἀσυζητητὴ καὶ τὴν ἀντιλήψιν καὶ πίστιν ἡμῶν περὶ τῆς Ἱ. Παράδοσεως ὅτι αὐτὴ εἶναι ὁ ῥυθμιστὴς καὶ ὁ κριτὴς ἐν τῇ ἐρημείᾳ καὶ κτανότησι τῶν γραφικῶν ἀληθειῶν. Ἐκ τῶν συζητήσεων δὲ ἡμῶν μετὰ τῶν Διαμνηστικῶν σαφῶς κατανοήθη ὅτι οὗτοι οὐδὲν εἶναι διατεθειμένοι νὰ προβῶν καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην ὑποχώρησιν ὅσον ἀφορᾷ τὴν θέσιν ἢ κατέχει παρ' ἡμῶν καὶ πρέπει νὰ κατέχῃ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ Ἱ. Παράδοσις. Ἀλλὰ μὴν Ἐκκλησία ἡνωμένη, ὅπως φαντάζονται αὐτῆν οἱ ἐκ τῶν Διαμνηστικῶν ὑπέρμαχοι αὐτῆς, ἐστρατημένη τοῦ κύρους καὶ τῆς ἀθενείας καὶ τῆς ῥυθμιστικῆς ἰδιότητος καὶ δυνάμεως ἢ κέντηται ἢ Ἱ. Παράδοσις, εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ἀπόδειξιν δὲ τρανωιάτην, ἀποστολικήν, εὐαγγελικότητα δὲ λαλοῦσαν, ἀποτελεῖ αὐτὴ αὐτὴ ἡ σύνθεσις τοῦ Συνεδρίου τοῦ Ἐδιμβούργου, τὸ ὅτιον, ὡς ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης, ἀπετελέσθη ἐξ ἀναπροσώπων ἐκατὸν εἴκοσι καὶ δύο χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν ἢ Ἄν δ' ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ἐξαιρέσῃ τις τὴν Ὁρθόδοξον, τὴν Πεντακοσθολικὴν καὶ τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν, ἐκ τῶν ὁποίων ἢ μὴ πρώτη ἔρχεται στερεῶς τῆς Παράδοσεως τῆς ἀρχῆς καὶ ἀκατακτάτου Ἐκκλησίας, αἱ δὲ δύο τελευταῖαι διετήρησαν ὁπωσδήποτε τὴν πίστιν εἰς αὐτὴν μὴ ἀπορρίπτουσαι καὶ μὴ θεωροῦσαι ἀπόβλητον αὐτὴν, ἔγεται τις εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἡ μέγιστη πλειοψηφία τοῦ Συνεδρίου ἀπετελέσθη ἐξ ἀναπροσώπων Ὁμολογιῶν οὐδὲν κύρος ἀπολύτως ἀναγνῶν ζυγῶν εἰς τὴν Παράδοσιν. Εἶναι πασίδηλον καὶ ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς ἰστορίας μεταφράζεται, ὅτι αἱ πολυπλοκοὶ προτεσταντικαὶ ὁμολογίαι, ὡν τὰς κλήσεις καὶ διουκείας καὶ ἡ ἰσχυροτέρα μὴση ἀδυνατεῖ νὰ συγκρατήσῃ, παρήχθησαν ἀεργῶς λόγῳ τῆς περὶ αὐταῖς ἐλλείψεως τῆς παράδοσεως δι' ἃν λόγον αἱ ἤδη ὑπάρχουσαι προτεσταντικαὶ ἀποκρίσεις διαρκῶς καὶ σήμερον ἀκόμη πολλαπλασιάζονται, αὐξάνονται καὶ πληθύνονται, καὶ θὰ ἐξαρκεσθῆτον τὴν πολλαπλασιαστικὴν τῶν τάσιν, διότι ἀρνούονται νὰ ἀναγνωρίσουν τῆς Ἱ. Παράδοσεως τὴν ἀθενείαν. Εἶναι δὲ ἀπόδηλον καὶ σήμερῶς ἀπολύτως γρη῏ει ἀποδείξεως ὅτι ἡ αὐτὴ ἐξέλιξις τὴν ἰσχυρὴν καὶ πᾶν σῶμα θερηκευτικόν, ὅπερ θὰ ἦεν αὐτὸ τυχὸν μετὰ τῆς πληθύνσεως τῶν προτεσταντικῶν ὁμολογιῶν. Ὅπως καὶ κατὰ τὰς συζητήσεις ἐλέγχθη ἐπαναληπτικῶς καὶ ἐπο-

νίσθη ὑφ' ἡμῶν, ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι ἐπὶ τῆς Ἱ. Πα-
ραδόσεως στηρίζομεν αὐτὴν ταύτην τὴν ζωὴν καὶ
τὴν ὑπαρξίν τῆς Ἐκκλησίας μας. Αὐτὴν ἔχομεν ὡς
ὁδηγὸν καὶ μάρτυρα τρανόφθογγον καὶ ἀψευδῆ ἀπο-
δεχόμενοι τὴν θεμελιώδη σημασίαν τῆς Ἀποστολι-
κῆς διαδοχῆς, τὴν ἐννοιαν καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν
μυστηρίων Βαπτίσματος, Εὐχαριστίας, Ἱεροσύνης,
τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἐγκυρότητα γενικῶς τῶν μυσ-
τηρίων, τὴν θεοπνευστίαν τῆς Γραφῆς κλπ. Πᾶς
κλονισμὸς τοῦ κύρους τῆς Ἱ. Παραδόσεως θὰ ἔχη
καὶ δι' ἡμᾶς τὰ δλέθρια ἀποτελέσματα, ἅτινα εἶχε
καὶ ἔχει διὰ τὸν προτεσταντικὸν κόσμον ἢ ἀποσκορά-
μισ αὐτῆς ὑπὸ τῆς Μεταρρυθμίσεως.

Λόγῳ δ' ἀκριβῶς τῶν ὡς ἄνω ἀντιθέσεων καὶ δια-
φορῶν ἡμῶν πρὸς τὴν μεγίστην πλειονότητα τῶν
ἀντιπροσώπων τοῦ Συνεδρίου ἐγνωμεν οἱ Ὀρθόδο-
ξοι νὰ υποβάλωμεν τὴν γνωστὴν δῆλωσιν, ὁλόκλη-
ρον δημοσιευθεῖσαν ἤδη διὰ τῆς «Ἐκκλησίας»
καὶ ἄλλων περιοδικῶν. Σημειωθῆτω δέ, χάριν τῆς
ἱστορίας, ὅτι ἡ πρωτοβουλία δι' αὐτὴν δὲν ἀνήκει εἰς
οὐδὲν μεμονωμένον μέλος τῆς Ὀρθόδοξου ἀντιπρο-
σωπείας, ἀλλ' εἰς τὴν ἀντιπροσωπείαν ὁλόκληρον
καθόσον ἅπαντες ἦσαν τῆς ἰδέας, κατὰ τῆς Λωζάννης
τὸ προηγουμένον παράδειγμα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ
ἐγκαταλίπωμεν τὴν Σκωπικὴν πρωτεύουσαν πρὶν ἢ
διατυπώσωμεν σαφῶς τὴν φρονοῦμεν ὡς Ὀρθόδοξοι
ἐπὶ τῶν συζητούμενων θεμάτων. Ἀρστερίζουσαι
τάσεις παρετηρήθησαν, δυστυχῶς, μεταξὺ τῶν Ὀρ-
θοδόξων ἀντιπροσώπων πλὴν αὐταί, ἀσθενέσταται
οὗσαι, περιωρίσθησαν ἐν τέλει εἰς ἓνα καὶ μόνον
ἀντιπρόσωπον, τὴν στᾶσιν τοῦ ὁμοίου κτεδίκασε
βραδύτερον ἢ Ἐκκλησία, ἢ οὗτος ἐξεπροσώπει. Τὸ
πνεῦμα γενικῶς τῆς πλειονότητος τοῦ Συνεδρίου ἦτο
ὅπως φθάσωμεν εἰς ἀποτελέσματα ἱκανοποιητικά,
τῶν ἐπιμάχων σημείων παρακαμπτομένων δι' ἐκφρά-
σεων γενικῶν καὶ ἀορίστων. Εἰς τὴν δῆλωσίν μας οἱ
Ὀρθόδοξοι ἐτονίσσαμεν: «Υποδεικνύομεν τὴν ἀνάγκην
τῆς ἀκριβείας καὶ σαφηνείας ἐν τῇ διατυπώσει τῆς
πίστεως καὶ πεπεισμεθα ὅτι διαφοροῦμεθα καὶ πε-
ριληπτικαὶ ἐκφράσεις περὶ τῆς πίστεως δὲν ἔχουν
πραγματικὴν ἀξίαν. Ἀντιτιθέμεθα εἰς ὄρους ἀορί-
στους καὶ ἀφρημένους, οἵτινες χρησιμοποιοῦνται
πρὸς συνταύτισιν ἐννοιῶν καὶ ἀοχῶν διαφερούσων
ἐν τῇ πραγματικότητι ἀλλήλων». Ἡμεῖς, ὅθεν, οἱ Ὀρ-
θόδοξοι θεωροῦμεν καθῆκον πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν
καὶ τὴν συνείδησιν ἡμῶν νὰ δηλώσωμεν ἐν πάσῃ
εὐλικρινείᾳ καὶ ταπεινώσει ὅτι θεσπίσματα, ἐν οἷς
τοιαυτὴ ἀόριστος καὶ ἀφρημένη γλώσσα χρησιμο-
ποιεῖται, ἐνῶ δύνανται ἴσως νὰ συμβάλουν εἰς τὴν
προώθησιν τῆς ἐνώσεως μεταξὺ Ἐκκλησιῶν τῶν
αὐτῶν οὐσιαστικῶν χαρακτηριστικῶν, εἰσι τελείως ἀνω-
φελῆ διὰ τὸν εὐρύτερον σκοπὸν δι' ὃν ἐχρησιμοποιή-
θησαν, ἰδιαιτέρως ὡς πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλη-
σίαν. Εἶναι, ὅθεν, ἀναπόφευκτον ὅπως, ἐν τῷ ζητή-
ματι τούτῳ, ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι ἐνθυμούμεθα ὅτι
ὑπὸ τῶν Ὀρθόδοξων ἀντιπροσώπων ἐλέχθη πρὸς τὴν
παγκόσμιον Συνέδριον τῆς Λωζάννης, τ. ἔ. ὅτι ἡ
γενικὴ ἐνωσις τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν δύναται
ἴσως νὰ ἐπιτευχθῇ ἂν ἐνωσις ἐπιτευχθῇ πρῶτον με-

ταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκείνων, αἵτινες παρουσιάζουν
χαρακτηριστικὰ μεγάλης ὁμοιότητος πρὸς ἀλλήλας».

Ἀπὸ τῶν σκέψεων τούτων, αἵτινες ἀνήκουσιν εἰς ὁ-
λους τοὺς ἀντιπροσώπους τοὺς ἀντιπροσωπεύοντας τὴν
Ὀρθοδοξίαν ἐν τῷ Συνεδρίῳ τοῦ Ἐδιμβούργου, θὰ
ὀρηθῶ διὰ νὰ δώσω πέρας εἰς τὴν μακρὰν φιλοξε-
νίαν τῆς ὁποίας ἔτυχεν ἡ παρούσα πραγματεία ἐν τῷ
ἐπισήμῳ δελτίῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Εἶπομεν δι' ἑνὸς στόματος πρὸς τοὺς μὴ Ὀρθόδο-
ξους ἀντιπροσώπους ὅτι «ἡ γενικὴ ἐνωσις τῶν χριστι-
ανικῶν Ἐκκλησιῶν δύναται ἴσως νὰ ἐπιτευχθῇ, ἂν
ἐνωσις ἐπιτευχθῇ πρῶτον μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν
ἐκείνων, οἵτινες παρουσιάζουν χαρακτηριστικὰ μεγά-
λης ὁμοιότητος πρὸς ἀλλήλας». Συνεπεῖς πρὸς τὴν
δῆλωσιν ἡμῶν ταύτην, ἢ ποιησάμενοι τὸ πρῶτον
ἐν Λωζάννῃ ἐπανελάβομεν καὶ ἐν Ἐδιμβούργῳ, τα-
πεινῶς φρονῶ, ὀφείλομεν νὰ συνεχίσωμεν μὲν τὰς
συνεννόσεις ἡμῶν μετὰ Ἐκκλησιῶν, μεθ' ὧν ἔχομεν
ὁτωσδήποτε κοινὰ χαρακτηριστικὰ—τοιαῦται δὲ εἶναι
ἡ τῶν Παλαιοκαθολικῶν καὶ τῶν Ἀγγλικανικῶν—ν'
ἀπόσχωμεν δὲ πάσῃ ἐπισημῶν συζητήσεως μεθ' ὧν
τῶν κλάδων καὶ ἀποχωρήσεων τοῦ Προτεσταντισμοῦ,
μεθ' ὧν δὲν ἔχομεν τοιαῦτα χαρακτηριστικὰ, περὶ ὧν
ὁμιλεῖ ἡ ὁμόφωνος δῆλωσις ὧν τῶν Ὀρθόδοξων
ἀντιπροσώπων τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου Πίστεως
καὶ Διοικήσεως Συνεδρίου. Ὡς ἐτονίσθη ἀνωτέρω,
αἱ διαφωνίαι αἱ ὑφιστάμεναι μεταξὺ τῶν τελευταίων
καὶ ἡμῶν εἶναι τοιαύτης σπουδαιότητος καὶ τοιαύτης
ἐκτάσεως, ὥστε αἱ μετ' αὐτῶν συζητήσεις μας νὰ εἶναι
τελείως ἀνωφελεῖς διὰ τὸν εὐρύτερον τῆς ἐνώσεως
σκοπὸν». Ἀφ' ἑτέρου δυνάμεθα καὶ ἔχομεν καθῆκον νὰ
ἐρχόμεθα εἰς ἐπαφὴν, ἐν πνεύματι ἀγάπης χριστιανι-
κῆς μετ' αὐτῶν προκειμένου περὶ ζητημάτων τοῦ προ-
κειμένου Χριστιανισμοῦ, περὶ ἃ ἀσχολεῖται ἡ ἑτέρα τῶν
δύο μεγάλων, οἰκουμενικῶν, ὡς εἶθισται νὰ καλῶν-
ται, κινήσεων: ἡ τῆς «Ζωῆς καὶ Ἐργασίας». Διὰ τὸν
λόγον δὲ τοῦτον ἀκριβῶς, καὶ αὐτῆς ταπεινῶς φρονῶ,
ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ἀντιταχθῇ εἰς
τὴν συγχώνευσιν τῶν δύο τούτων κινήσεων: «Πίστεως
καὶ Διοικήσεως» καὶ «Ζωῆς καὶ Ἐργασίας» καὶ τὴν
σύμπηξιν «Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν». Διότι, ἐνῶ δυ-
νάμεθα λίαν ἐπωφελῶς διὰ τὴν ὅλην χριστιανικὴν
κοινωνίαν καὶ τὴν Ὀρθόδοξον ἰδιαιτέρως νὰ μετέ-
χωμεν τῆς δευτέρας, προκειμένου περὶ τῆς πρώτης
οἱ ἀντιπρόσωποι ἡμῶν θὰ εὐρίσκωνται πάντοτε εἰς
θέσιν ἀμύνης καὶ θὰ εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ προ-
βαίνουν εἰς δηλώσεις παραπλησίας πρὸς τὴν τῆς
Λωζάννης καὶ τοῦ Ἐδιμβούργου. Καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλως
γενέσθαι διότι ἡμεῖς μὲν φρονοῦμεν καὶ πιστεύομεν
ὅτι κατέχουμεν τὸ πλήρωμα τῆς ἀληθείας τῆς ἀποκα-
λυφθείσης διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ κατοχυρωθείσης
διὰ τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ἐκείνων ἐκ τῶν
τοπικῶν, αἱ ἀποφάσεις τῶν ὁμοίων υἰοθετήθησαν καὶ
ἐκυρώθησαν ὑπὸ τῶν οἰκουμενικῶν, ἅπαντες δὲ οἱ
λοιποὶ οἱ μετέχοντες τῆς πρώτης κινήσεως ὁμολο-
γοῦν ὅτι κατέχουν μέρος μόνον τῆς ἀληθείας. Καὶ
ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δὲν θὰ ἔδει νὰ μὴ μνημονευθῇ
ἐνταῦθα ὅτι σχετικῶς εἶπεν ὁ πρόεδρος τοῦ Συνε-
δρίου Ἀρχιεπίσκοπος Ὑπόκριτης κτηρῶν τὴν ἐναρξίν

αὐτοῦ: «λόγῳ τῆς διαίρεσεως ἕκαστον μέρος χάνει θησαυρόν τινα πνευματικόν, οὐδὲν δὲ ἐξ αὐτῶν, τελείως ἀντιπροσωπεύει τὴν ἰσορροπημένην ἀλήθειαν ἧς, πλήρης ἀλήθεια, τοιοῦτοτρόπως οὐδαμῶς ἐν τῷ κόσμῳ ἀντιπροσωπεύεται. Πρέπει νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεὸν ὅτι ἐγκατελίπομεν ὀπίσω ἡμῶν τὴν συνήθειαν καθ' ἣν ὑπεθέτομεν ὅτι ἡ ἰδική μας παράδοσις εἶναι τελείως ἀληθὴς καὶ ὁλόκληρος ἡ ἀλήθεια, ἀντὶ δὲ τούτου ἡμεῖς ἐξετάζομεν νὰ μάθωμεν ὁποῖα μέρη τοῦ ἀνεξερευνήτου πλοῦτου τοῦ Χριστοῦ ἄλλοι ἔχουν καὶ ὧν ἡμεῖς στερούμεθα». Εἰς τοὺς λόγους τούτους τῆς Αὐτοῦ Χάριτος διαβλέπει τις σαφέστατα τὴν προσπάθειαν ὡπως ἀποδεχθῶμεν τὴν θεωρίαν του, καθ' ἣν μία ἀληθὴς Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' ἄτασαι αἱ ἀνά τὸν κόσμον θρησκευτικαὶ κοινότητες κατέχουν ἕκαστη μέρος τι τῆς ἀληθείας. Ὅταν, κατὰ τὴν θεωρίαν αὐτοῦ, κατορθωθῇ νὰ προσεγγίσουν ἀλλήλα καὶ ἐνωθῶν μετ' ἀλλήλων τὰ διρηθέντα μέρη τῆς χριστιανισμοῦ καὶ συγκολληθῶν τὰ μέρη τῆς ἀληθείας, τὰ ὁποῖα ἕκαστον κατέχει, τότε θὰ συντελεσθῇ ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπός, θὰ ἀπαρτισθῇ ὅλη ἐκ τῶν διαφορῶν ἤδη διρηθέντων μερῶν ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία τότε μόνον θὰ ἀντιπροσωπεύῃ τὸ πλήρωμα τῆς ἀληθείας. Τὴν δὴλωσιν ταύτην οὐδεὶς βεβαίως ἀντιπρόσωπος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δύναται ἀποδεχθῆ. Διότι ἡ ἰστορία τῆς Ὁρθοδοξίας διακηρύττει δι' αἵματος καὶ θυσιῶν μαρτύρων καὶ ἀγιότητος ὁσίων καὶ ὁμολογητῶν καὶ διὰ τῶν συγγραμμάτων τῶν ὑπερμάχων τῆς ἀληθείας ἀγίων πατέρων καὶ διδασκάλων, ὅτι αὕτη εἶναι ὁ θεματοφύλαξ αὐτοῦ τούτου τοῦ πληρώματος τῆς ἀληθείας, ὅτι κατέχει αὐτὴν ἀκεραίαν, ἀλώβητον, καθαρὰν, ὡς αὕτη διετυπώθη ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν συνόδων τῶν δειπῶ πρώτων αἰώνων.

Ἄς συνεννοηθῶσι, λοιπόν, αἱ ἑκατὸν δέκα καὶ ἑννέα προτεσταντικαὶ ἀποχωρήσεις, αἱ ἀντιπροσωπευθεῖσαι ἐν τῷ τελευταίῳ Συνεδρῷ τοῦ Ἐδιμβούργου, πρὸς ἀλλήλας πρώτον ἄς ἐκπονήσῃ κοινήν ὁμολογίαν πίστεως ἐφ' ὅλων τῶν σημείων τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας: αἱ ἀναγνωρίσῃ πρὸ παντός ὡς αὐθεντίαν καὶ κανόνα τῆς πίστεως αὐτῶν τὴν πίστιν τῆς ἀδιαρέτου Ἐκκλησίας, ἧς δι' ἡμᾶς ἀποτελεῖ θησαυρόν πολύτιμον, καὶ τότε θὰ εἶναι δυνατόν καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ προσέλθωμεν μετ' αὐτῶν εἰς συζητήσεις ἐχούσας ἀπώτερον ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐφόσον τοῦτο δὲν γίνεται, αἱ συναντήσεις ἡμῶν μετὰ τῶν διαφορῶν προτεσταντικῶν ὁμολογιῶν θ' ἀποτελοῦν μὲν δοκιμασίαν ἀληθῆ διὰ τοὺς ἡμετέρους ἀντιπροσώπους, ἀκροοὶ δὲ καὶ ἄγονοι θὰ ἀποβαίνουν. Ἐν τῷ μεταξύ δυνάμεθα νὰ συνεχίσωμεν τὰς ἐνωτικὰς μας προσπάθειας μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες διετήρησαν τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, ἔχοντες καὶ ἐν ταῖς μετ' αὐτῶν συζητήσεσιν ὡς βάσιν ἀκλινὴν καὶ ἀσάλευτον τὴν πίστιν τῆς ἀδιαρέτου Ἐκκλησίας τῶν δειπῶ πρώτων αἰώνων.

Λονδίνον, Ἰανουάριος, 1938

† ὁ Μ. Ἀρχιμ. ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Πεὶ ἡ χρησιμοποίησις πτυχιούχων τῆς Θεολογίας ὡς Ἱεροκλήρων τοῦ στρατεύματος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θητείας των.

Πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

(Ἀποστολικὴ Διακονία) Ἐνταῦθα

Ἀπαντῶντες εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 115/8.3.37 Ὑμέτερον ἐγγράφον λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὅτι συμφωνοῦμεν μετὰ τὴν πρότασιν Ὑμῶν περὶ χρησιμοποίησεως ὡς Ἱεροκλήρων ἐν τῷ Στρατῷ πτυχιούχων τῆς Θεολογίας χειροτονουμένων πρὸ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς στρατιωτικῆς των ὑποχρεώσεως θητείας καὶ μέχρις ὀκτώ κατ' ἔτος κατ' ἀνώτατον ὄριον ὑπὸ τοὺς κάτωθι ὅρους:

1ον Νὰ ὦν πτυχιούχοι τῆς Θεολογίας μόνον τῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ Πανεπιστημίων.

2ον Νὰ μὴ ἔχωσι καταστῆ ἀνυπότακτοι.

3ον Νὰ ὦσιν ὑπόχρεοι πλήρους θητείας.

4ον Νὰ ἔχωσι χειροτονηθῆ μετὰ τὴν κατὰ τὰ κανονισμένα εἰς τὰ Περιοδεύοντα Στρατ. Συμβούλια παρουσιάσιν των πρὸς ἐξέτασιν τῆς σωματικῆς των ἱκανότητος ἵνα μὴ τυχὸν περιληφθῶσι ὡς ἀνίκανοι ἢ βοηθητικοί.

5ον Ἐντὸς τοῦ Ἰανουαρίου ἕκαστου ἔτους ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς τοιοῦτου, θὰ ἀποστέλληται ἡμῖν (Γ. Ε. Στρατοῦ Γραφεῖον 1ον) παρ' ὑμῶν ὀνομαστικὴ κατάστασις περιλαμβίνουσα κατὰ σειρὰν ἱκανότητος τοὺς χειροτονηθέντας, μέχρι τοῦ ἁ.ω. ἀριθμοῦ 8 ἐκ τῶν ὑποχρέων πρὸς κατάταξιν ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους, συγχρόνως δὲ θὰ ἀποστέλλωνται ἡμῖν καὶ τὰ εἰς αὐτοὺς χορηγηθέντα ὑπὸ τῶν περιοδεύοντων Στρατιωτικῶν Συμβουλίων σημειώματα καὶ τὰ σχετικὰ πιστοποιητικὰ ὅτι τυγχάνουν πτυχιούχοι, ἵνα βάσει αὐτῶν προερχόμεθα ἐγκαίρως εἰς τὴν ἀπαιτούμενην ἐνέργειαν διὰ τὴν κατανομήν αὐτῶν εἰς τὰς διοφόρους μονάδας.

Δὲν παραλείπομεν νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅσα διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ.θ. Ἐμ.τ. Πρωτ. 1955/24-ΧΙ 1936 ἐγγράφου ἡμῶν ἐγχορίσαμεν, καθ' ἃ οἱ οὕτω χειροτονούμενοι θὰ κατατάσσωνται ὡς ἄλλοι στρατιῶται καὶ θὰ ἀπολύωνται μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεών των, ὑποκείμενοι εἰς ἀπάσας τὰς διατάξεις τὰς ἰσχύουσας καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς στρατευτῆρας, πρὸς οὗς κατ' οὐδὲν θὰ διαφέρωσιν, ἐξαιρέσει τῆς στολῆς, τῶν ἀσκήσεων, τῶν Φρουρῶν καὶ τῆς λοιπῆς ἐκπαιδεύσεως, ὧν θὰ ἀπαλλάσσωνται χρησιμοποιούμενοι ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ὡς στρατεύσιμοι Ἱεροκλήρες περιβαλλόμενοι ἰδίᾳ αὐτῶν δαπάνῃ τὸ ἐνδυμα τοῦ κληρικῆς.

Ο ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ
Ν. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ
ΓΕΝ. ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ι. ΤΜΗΜΑ Β'.

Πρὸς

Ἄρ.θ. Πρωτ. 75776. 76182 Τὸ Α'. Σῶμα Στρατοῦ
καὶ 103 506 1937

VIII Μεραρχίαν

Ἐν συνεχείᾳ τοῦ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς

Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Ἀποστολική Διακονία) ὑπ' ἀριθ. 57474, 58754/24-3 37 ἐγγράφου ἡμῶν κοινοποιηθέντος καὶ ὑμῖν, καὶ λαβόντες ὑπ' ὄψει τὰ, διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 78 καὶ 108 ἐ. ἔ. ἐγγράφων τῆς αὐτῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑποβληθέντα δικαιολογητικά, καθ' ἃ οἱ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ὑλόχραιο πρὸς κατὰ ταῦτα :

1) Ματθαϊακῆς Σταῦρος τοῦ Ἐμμανουήλ, Δήμου Ἀθηναίων κλ. 1935 ἐξ ἀναβολῆς λόγῳ ὑπερεπιού-
τος ἀδελφοῦ, καὶ

2) Νάτσης Ἀθασιάσιος τοῦ Δημητρίου, Κοινότητος Μαυρονόρας Ἰωαννίνων κλ. 1934 ἐξ ἀναβολῆς λόγῳ σπουδῶν, ἐχειροτονήθησαν Ἱεροδιάκονοι

Ἐ γ κ ρ ί ν ο μ ε ν

ὅπως οὗτοι χρησιμοποιηθῶσιν ἐν τῷ Στρατῷ ὡς ἱεροκλήρυκες.

Οἱ στρατεύσιμοι οὗτοι καταταγῆσονται ἐν καιρῷ μετὰ τῶν λοιπῶν στρατευομένων τῆς περιφερείας των, εἰς ἃ Συντάγματα Πεζικοῦ Στρατολογικῶς ὑπάγονται, δια-
γραφόμενου τοῦ πρώτου· ἐνεκεν τῆς χειροτονίας του-
ἐκ τῆς κατηγορίας τῶν ὑποψηφίων ἐφέδρων Ἀξιω-
ματικῶν Πεζικοῦ εἰς ἣν ἐπιλεγείσιν ὑπὸ τοῦ Π.Σ.Σ.
ἔχει περιληφθῆ.

Τὸ Ἀ' Σῶμα Στρατοῦ καὶ ἡ VIII Μεραρχία δύ-
νανται νὰ χρησιμοποιήσωσι τούτους ὡς στρατιωτι-
κοὺς ἱεροκλήρυκας δι' ἀπάσας τὰς μονάδας καὶ Ὑπη-
ρεσίας τῆς δικαιοδοσίας των ἐπὶ τῇ βίβει προγράμ-
ματος καθορισθησομένου παρ' αὐτῶν ὑπὸ τὴν καθο-
ρήσασιν τῆς παρὰ τῇ ἔδρῳ των Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Τὸ Ἀ' Στρατολογικὸν Γραφεῖον Ἀθηνῶν, εἰς ὃ
κοινοποιεῖται ἡ παρούσα, νὰ ἐπιφέρει τὴν δέουσαν
μεταβολὴν εἰς τὰ βιβλία του, διὰ τὸν εἰς αὐτὸ ἀνή-
κοντα Ματθαϊακὴν Σταῦρον, διαγράφων τοῦτον συγ-
χρόνως καὶ ἐκ τῶν στρατολογικῶν ἐλέγχων τῶν Ὑπο-
ψηφίων ἐφ. Ἀξιωματικῶν Πεζικοῦ.

Ἀθῆναι τῇ 19 Φεβρουαρίου 1938

Ο ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ
Ν. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ὁ μέγας κίνδυνος.

Ἐν τῇ γαλλικῇ Γερουσίᾳ διάτορος ἠκούσθη φωνὴ
κατὰ τοῦ μεγάλου κινδύνου ὅστις ἀπειλεῖ τὴν Γαλ-
λίαν ἐκ τοῦ τρομακτικοῦ περιορισμοῦ τῶν γεννή-
σεων συνεπείᾳ τῆς εἰρεῖας μεταξὺ τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ
διαδόσεως τοῦ νεομαλθουσιανισμοῦ, ἐνεκα τοῦ ὁποῦ
ἢ ὅλον ἐν ἀξαναμένῃ ὑπεροχῇ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θαν-
νάτων ἀπέναντι τοῦ τῶν γεννήσεων εὐνόητον ποῦ
θὰ καταλήξῃ ἂν δὲν ἐπέλθῃ ἀντίδοσις καὶ ἀνα-
στολὴ τοῦ κακοῦ. Διὰ τὴν καὶ παρ' ἡμῖν, δυστυχῶς,
μίμησιν τῶν ξένων τούτων πρὸς τὰς πατροπαραδό-
τους οἰκογενειακὰς ἀρχὰς κακῶν ἤδη ὕψωσε τὴν
φωνήν τῆς ἡ Ἐκκλησίας, ἀφ' ἑνὸς μὲν παραστήσασα
τὰς τε καταστρεπτικὰς φυσικὰς καὶ ἠθικὰς συνε-
πειὰς τῆς ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας καὶ τεκνοτρο-
φίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀποκαλύψασα καὶ τὰ βαθύτερα
αἷτια τῆς κατὰ τοῦ φυσικοῦ καὶ τοῦ ἠθικοῦ νό-
μου ἀνταρσίας, ὁποῖα εἶνε ἡ ἀθηροσκεία, ἡ ἀνηθι-

κότης καὶ αἱ πολὺλεκτοι φεμινιστικαὶ ἰδέαι τῆς ἀπὸ
τῆς μητρότητος ἐκκλησιαστικῆς χειραφετήσεως. Ἐλ-
πίζομεν ὅτι καὶ ἡ ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Γερουσίας
ἀκουσθεῖσα πρὸς ὅλον τὸν γαλλικὸν λαὸν φωνὴ δια-
μαρτυρίας κατὰ τοῦ μεγαλειέρου τῶν ἐθνικῶν κιν-
δύνων θὰ ἐπιταχύνη τὴν ἀνάληψιν τῶν παρεκτρι-
πομένων, πειδομένων ὅτι ἡ κατὰ τῆς βουλῆς τοῦ
Δημιουργοῦ ἀνταρσία ἐνέχει ἐν ἑαυτῇ τὴν τρομερὰν
τιμωρίαν τῆς.

Ἧ Ἀρχιμ. Θεολόγος Κ. Παρασκευαΐδης.

Τῇ 26 παρελθόντος μηνὸς ἐξεδήμησε πρὸς Κύ-
ριον ἐν εἰρήνῃ καὶ τῇ ἐπιούσῃ ἐκηδεύθη ἐκ τοῦ
ἰ. ναοῦ τοῦ Ἀ' Νεκροταφείου, χοροστατοῦντος τοῦ
Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, καὶ παρι-
σταμένων καθηγητῶν τοῦ πανεπιστημίου καὶ ἄλλων
φίλων καὶ γνωρίμων του καὶ δὴ καὶ ἀντιπροσώπων
τῆς ἰ. μονῆς Πετρακῆ, εἰς τὴν ἀδελφότητα τῆς ὁ-
ποίας ἀνήκεν ἀπὸ τινων ἐτῶν, ὁ τέως ἐκκλησιαστι-
κῶς προστάμενος τῆς ἐν Λιψία ὀρθοδόξου κοινό-
τητος Ἀρχιμανδρίτης Θ. Κ. Παρασκευαΐδης. Περὶ
τὸ τέλος τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας προσεφώνησε
τὸν μετασιάντα ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογίας κ. Π.
Γ. Μπρασιώτης ἐξάρας τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς πρὸς
τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πατρίδα ἐπιηρεσίας αὐτοῦ.

Ὁ αἰοίδιμος ἀρχιμανδρίτης ἐγεννήθη τὸ 1875 ἐν
Βουρδουρίῳ τῆς Πισιδίας, ἐκ γονέων τουρκοφώνων
ὀρθοδόξων, ὀνομασθεὶς Ἰωάννης. Ἐν τῷ ἑλληνικῷ
σχολείῳ τῆς γενετικῆς του ἔλαβε τὰ πρῶτα στοι-
χεῖα ὀρθοδόξου χριστιανικῆς καὶ ἑλληνικῆς μορφώ-
σεως, ἅτινα συνεπλήρωσεν ἔπειτα ἐν τῇ Ῥιζαρείῳ
Σχολῇ, ἐνθα ἐπὶ πενταετίαν ἐφοίτησεν ὡς ὑπότρο-
φος τοῦ Μικρασιατικοῦ συλλόγου «Ἀνατολή». Ἀ-
πολυθεὶς τῆς Σχολῆς ταύτης μετὰ τὸν βαθμὸν «ἀρι-
στία» καὶ μετὰ τὸ Πρασακάκειον βραβεῖον, ἀπεστάλη
ὑπὸ τοῦ εἰρημένου συλλόγου εἰς τὴν πατρίδα του,
ἧς τὰς σχολὰς διηύθυνεν ἐπὶ πενταετίαν. Καρεῖς ἔ-
πειτα μοναχὸς ἐν τῇ κατὰ Πάτιμον ἰ. μονῇ τοῦ ἁ-
γίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ χειροτονηθεὶς εἰς
διάκονον, ἐπανῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἵνα συνεχίσῃ
τὰς θεολογικὰς του σπουδὰς, κατὰ τὸν χρόνον τῶν
ὁποίων διηκόνησε ἐν τῷ ἰ. ναῷ τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου
Ὁμοιῶς. Ἀριστεύσας καὶ κατὰ τὰς ἐπὶ πανεπι-
στημακῶ πτυχίῳ ἐξετάσεις του ἀνέλαβε τὴν διεύ-
θυνσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Μικρασιατικοῦ συλλόγου συντη-
ρουμένου καὶ ἐν Πάτιμῳ κατ' ἀρχὰς, εἶτα δ' ἐν
Σάμῳ, ἀριστα λειτουργοῦντος Ἱεροδιδασκαλείου,
ὅπερ ὑπῆρξε φωτῶριον ἐμπνευσμένων ἱεροποιστῶν
καὶ ἐθναποιστῶν. Μετὰ τριετὴν ἴαν εὐδόκιμον διεύ-
θυνσιν τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου τούτου ἐπανῆλθεν εἰς
Ἀθήνας ἵνα συμμετάσχη τοῦ διαγωνίσματος πρὸς
ἀποστολὴν ἑνὸς ὑποτρόφου ἱεροψάλτου τοῦ ἐν Λι-
ψία ἑλληνικοῦ παρεκκλησίου, ἐν τῷ ὁποίῳ καὶ ἐπέ-
τυχε. Καίτοι δὲ προετάθη ὑπὸ τοῦ Α. Συμβουλίου
τῆς Ῥιζαρείου εἰς τὴν κενὴν τότε θέσιν τῆς διευθύ-
σεως αὐτῆς, προτίμησε νὰ μεταβῇ εἰς Γερμανίαν,
ὅπως συμπληρώσῃ τὴν ἐπιστημονικὴν του κατάρι-
σιν. Ἄμα τῇ εἰς Λιψίαν ἀφίξει του διεδέχθη τὸν
τότε ἀποβιώσαντα ἐκκλησιαστικῶς προϊστάμενον
τῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Ἀρχιμ. Ἀκάκιον Ἀθα-

νασιάδην. Ἐν τῇ θέσει δὲ ταύτῃ ὑπηρετήσεν ὑπὲρ τὴν εἰκοσαετίαν ὁ Παρασκευαΐδης (1911—1932), πολυτίμους καὶ αὐτὸ τοῦτο πατρικᾶς προσεινεγκῶν ὑπηρεσίας εἰς τε τὰ τακτικὰ μέλη τῆς κοινότητος καὶ ἰδίως εἰς τοὺς Ἑλληνας, ὡς καὶ εἰς τοὺς πολυαριθμούς φοιτητὰς τοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου καὶ συγκοπαθῆσας μετὰ τοῦ ποιμνίου του κατὰ τὰς χαλεπὰς δι' αὐτὸ ἡμέρας τῆς τε πολεμικῆς καὶ τῆς μεταπολεμικῆς ἐποχῆς, χωρὶς νὰ παραμελῇ καὶ τὰς σπουδὰς του καὶ τὴν συγγραφικὴν του δρασίαν, ἧς καρπὸς πρόκειται διάφοροι διατριβαὶ ὁμιλητικοῦ περιχομένου δημοσιευθεῖσαι εἴτε αὐτοτελῶς εἴτε ἐν περιοδικοῖς καὶ μάλιστα ἐν τῇ «Θεολογία» καὶ τῇ «Ἀναπλάσει». Κατὰ τὰ ἔτη 1925 καὶ 1927 συμμετέσχε καὶ τῶν ἐν Στοκχόλμῃ καὶ Λωζάνῃ παγκοσμίων χριστιανικῶν συνεδρίων ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἐν τῷ μεταξὺν προεβίβη ὡς ὑποψήφιος διὰ τὰς Ἱ. Μητροπόλεις Γόρτυνος (1921) καὶ Κερκύρας (1922). Τῷ 1927 διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον ὡς Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀλλὰ προετίμησε νὰ ἐξακολουθήσῃ προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν χειμαζομένην προσφιλεῖ του Διψιανὴν κοινότητα, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐκτελῶν διωρεὰν καὶ χρεὴ διδασκάλου καὶ γραμματέως τοῦ ἐκεῖ ἑλληνικοῦ Προξενείου. Τέλος, νοσταλγῆσας τὴν Ἑλλάδα ἀπεπονήθη μὲν τὴν προιαθεῖσαν αὐτῷ θέσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προεσταμένου τῆς ἐν Παρισίοις ἑλληνικῆς κοινότητος, κενὴν τότε οὖσαν, προετίμησε δὲ τὴν πτωχικὴν θέσιν τοῦ ἐφημερίου τοῦ πανεπιστημιακοῦ ναοῦ Καπνικαρέας. Ἀντυχῶς μικρὸν μετὰ τὴν ἐνταῦθα ἐγκατάστασιν του προσεβλήθη ὑπὸ ψυχικοῦ νοσήματος (μελαγχολίας), ἀφ' οὗ ἐφάνη πρὸς καιρὸν λαθεῖς, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ πλέον τοῦ οἴκου του, ὃν περ μετέτρεψεν εἰς ἡσυχαστήριον, καταμερίσας τὸν χρόνον τῆς μονώσεώς του μεταξὺ προσευχῆς καὶ μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Προαισθανθεὶς τὸν θάνατόν του ἐκοινώνησε τῶν ἀχράντων μυστηρίων καὶ παρέδωκεν ἐν γαλήνῃ τὸ πνεῦμά του καθ' ἣν στιγμήν ἀνεζήτει τὸν προσενηκῆριον Συνέκδημόν του. Ὁ μεταστάς διαπρεπὴς κληρικὸς κατέλιπε μνήμην λίαν ἀγαθὴν, εἰς πάντας τοὺς γνωρίσαντας αὐτόν, ἧς θὰ παραμείνῃ εἰς αὐτοὺς ἄληστος καὶ ἀνεπισκίαστος.

Κατὰ πρόσφατον στατιστικὴν ἡ Ἀλβανία εἶναι ἐξ ὄλων τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης ἡ ἔχουσα τὴν μεγαλυτέραν ἀναλογίαν μουσουλμανικοῦ πληθυσμοῦ ἀνερχομένην εἰς 70 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν. Μετὰ τοὺς μουσουλμάνους ἔρχονται οἱ ὀρθόδοξοι ἔχοντες ἀναλογίαν 20 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ καθολικοὶ κατέχοντες τὰ ὑπόλοιπα 10 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν τοῦ ἐξ ἐνὸς ἑκατομμυρίου πληθυσμοῦ τῆς χώρας. Μεταξὺ τῶν τριῶν τούτων κατηγοριῶν ἐπικρατοῦν ἀρμονικὰ σχέσεις.

Ἡ ἐν Βρυξέλλαις ἐδρευούσα ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Παγκοσμίου Ἐνώσεως τῶν ὁπαδῶν τῆς «Ἐλευθέρως Σκέψεως» ἡ ἐπιφορτισμένη τὴν ὀργάνωσιν τοῦ διαθνήσκοντος συνεδρίου τῶν Ἀθῆναι ἐν Λονδίῳ, περὶ οὗ ἐγράψαμεν ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας», γράφει ἐν τῷ ἐπισήμῳ αὐτῆς ὀργάνῳ: «Ὁ σύντροφος Γιωρσολάφσκι, πρόεδρος τῶν στρατευομένων Ἀθῆναι, ὑπενηθίσει εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐπιτροπὴν τῆς Ἀγγλίας, τὴν χώραν τῆς ἐ-

λευθερίας τῆς συναυδήσεως, ὅτι κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1937 συνήλθεν ἐν τῷ χωρῷ αὐτῆς τὸ συνέδριον τῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ τοῦ ὁποῦ οὐδεμία ἠκούσθη διαμαρτυρία». Ἡ ἀντιπαροβολὴ τῶν δύο συνεδρίων γίνεται ἕνεκα τῶν σθαναστῶν διαμαρτυριῶν τῶν χριστιανικῶν ὀργανώσεων ἐναντίον τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ συγκλήσεως τοῦ συνεδρίου τῶν Ἀθῆναι. Τὸ ὑπὸ τῆς ἀνατέρου ἀναφερομένης ἐπιτροπῆς καταρτισθὲν πρόγραμμα καθορίζει τὴν διάρκειαν τοῦ συνεδρίου, 9—12 Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ., τὰ θέματα καὶ τοὺς ὁμιλητὰς αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται καὶ τινες καθηγηταὶ Πανεπιστημίου τοῦ Λονδίνου, τῆς Πράγας καὶ τοῦ Aberdeen. Μεταξὺ τῶν θεμάτων περιλαμβάνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα «ἡ ἐπιστήμη καὶ αἱ Ἐκκλησίαι», «ἡ νεολαία, τὰ σχολεῖα καὶ οἱ ὁπαδοὶ τῆς Ἐλευθερίας» κ. ἄ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος κατὰ τὴν λήξαν ἑβδομάδα συνήλθεν εἰς δύο συνεδρία. ἀσχοληθεῖσα ἐπὶ διαφόρων ὑπηρεσιακῶν ὑποθέσεων, τὴν Τετάρτην μ. μ. συνήλθεν εἰς σύσκεψιν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ.

—Ὁ νέος Πατριάρχης τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας κ. Γαβριὴλ ἐπὶ τῇ ἀναρρῆσει του εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἀπήντησε τὰ ἀκόλουθον τηλεγράφημα πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν: «Θαῖς βουλῆ ἐκλεγέντες κανονικῶς ἀναλάβομεν σήμερον διοίκειν πατριαρχικὸν σερβικὸν θρόνον. Ἀπευθύνοντες ἀδελφικὸν ἀσπασμόν, ἐξαιτούμεθα κανονικὴν συνεργασίαν καὶ εὐχὰς ὑμετέρας ἀγάπης πρὸς δόκιμον ἐπιτέλεσιν ἡμετέρων καθήκοντων εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ἐπίδοσιν Ὁρθοδοξίας».

Πατριάρχης Γαβριὴλ

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀπήντησε διὰ τοῦ ἐξῆς τηλεγραφήματος: «Ἀδελφικῶς χαιρετίζοντες ἀνάδειξιν ὑμετέρας Μακαριότητος, εὐχόμεθα μακρὰν καὶ ἐνδοξὴν πατριαρχεῖαν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀδελφικῆς Ἐκκλησίας τῶν Σέρβων καὶ τῆς καθόλου Ὁρθοδοξίας Ἐκκλησίας».

Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος

Ἐκ νέου δὲ ἐτηλεγράφησεν ὁ Σέρβος Πατριάρχης τὰ ἐξῆς: «Ἐγκαρδίως εὐχαριστοῦντες ἐπὶ τοῖς ὑμετέροις συγχαρητηρίοις καὶ ταῖς καλαῖς εὐχαῖς διὰ τὴν ἐκλογὴν ἡμῶν εἰς τὸν θρόνον τῶν Σέρβων Πατριαρχῶν ἀποστέλλομεν ἀδελφικούς ἀσπασμούς. Ἀφωσιωμένοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων Γαβριὴλ

—Ἡ Ἱ. Σύνοδος διεβίβασεν πρὸς τοὺς Σ. Ἱεράρχας τὴν κάτωθι ἐγκύκλιον: «Ἐχόντες ὑπ' ὄψει, ὅτι τιτὲς τῶν Σερβ. Ἱεραρχῶν ἐξακολουθοῦσιν, ἵνα ζητήσωσιν τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων ἐφημερίων, βάσει τοῦ 16 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 19 Νομβρίου 1935 σχετικοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου, Συνοδικῆ διαγνώμῃ, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἡ περὶ Προπαρασκευαστικῶν Σχολῶν διάταξις παύει ἰσχύουσα τὴν 19ην Νομβρίου τρέχοντος ἔτους, ἐφ' ὅσον ἡ ἐν λόγῳ διάταξις οὐδεὶς, ὅτι ἐπὶ μίαν τριετίαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἐν λόγῳ Νόμου δύνανται πρὸς ἱερατικὴν μόρφωσιν ἐφημερίων νὰ ἰδρυθῶσι πρὸ ἑκάστης Μητροπόλεως Ἐκκλησιαστικοῦ Προπαρασκευαστικοῦ Σχολαῖ, εἰς ἃ: ἡ φοίτησις δέον νὰ εἶναι διαρκείας ἔτος ἢ πληροῦς σχολικοῦ ἔτους. Κατ' ἀκολουθίαν παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ὅπως ὁ χρόνος τῆς ὡς ἄνω ἀναφερομένης φοιτήσεως λαμβάνηται σοβαρῶς ὑπ' ὄψει ὑψ' ὑμῶν καὶ μὴ ἐγγράφονται εἰς τὰς ἐν λόγῳ Σχολὰς μαθηταί, εἰπὼντες δὲν θὰ δυνήθῃσι νὰ διανύσωσιν ἐν αὐταῖς τὸν ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενον χρόνον φοιτήσεως, δεδομένου ὅτι ἔχουσιν ἐκπενοῦσαι τέσσαρες καὶ ἡμισυ μῆνας ἐκ τοῦ διαυνομένου σχολικοῦ ἔτους».

—Τὴ παρελθούσῃ Παρασκευῇ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος μεταβῆς εἰς Πειραιᾶ ἐχρηστάτησεν ἐν τῷ ναφ' τοῦ ἀγ. Κωνσταντίνου, ἐνθα εἶχον συγκεντρωθῆ πάντες οἱ ἱερεῖς τῆς πόλεως, πρὸς οὓς ὁμίλησεν ἀναπτύξας τὰ καθήκοντα αὐτῶν.

—Τὸ παρελθόντι Σαββάτῳ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐπισκεφθεὶς τὸν Προεδρεύοντα τῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης κ. Λεγοδέτην παρέμεινα συνεργαζόμενος μετ' αὐτοῦ ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ διαφόρων

γενικής φύσεως εκκλησιαστικών ζητημάτων. Τῇ Δευτέρῳ ἐπισκέφθη αὐτὸν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ ὁ Ὑπουργὸς Θρησκευμάτων καὶ Ἐθν. Παιδείας.

— Ὁ ὑπουργὸς Κρατικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Ἀναλήψεως κ. Κορυζῆς ἀπεφάσισε τὴν εἰς τὸ ἐκκλησι. Ὁρφανοτροφεῖον Βουλαιαγμένης χορήγησιν τοῦ ποσοῦ ἐνὸς ἑκατομμυρίου δραχμῶν διὰ τὴν ἀνέγερσιν νέων ἀπαραιτήτων διαμερισμάτων καὶ τὴν βελτίωσιν τῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ ἰδρύματος. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου αἱ 300 χιλιάδες δραχμαὶ καταβλήθησαν ἤδη. Τὸ αὐτὸ Ὑπουργεῖον διέθεσε τὸ πᾶν τῶν ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν διὰ τὴν βελτίωσιν τοῦ συστήματός τῶν ὀρφανῶν. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος δι' ἐγγράφου τοῦ ἠγαθήστου θεομότητος τὸν κ. Κορυζῆν, συνεθέσθη δὲ ὑπὸ τὴν προεδρίαν αὐτοῦ τὸ Συμβούλιον τοῦ Ὁρφανοτροφείου ἀνεκήρυξε τὸν κ. Ὑπουργὸν εὐσεβέτην τοῦ ἰδρύματος. Τὸ Ὁρφανοτροφεῖον θὰ δυνηθῇ οὕτω νὰ ἐπεκταίη τὴν ἀγαθοεργίαν δρασίαν του. Τὸ Συμβούλιον τοῦ Ὁρφανοτροφείου συναλθὼν ἐπίσης ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου ἀπεφάσισε τὴν ἀνάγερσιν ἀγορᾶς εἰς τὸν περιβόλον τοῦ Ὁρφανοτροφείου, διότι τὰ χρησιμοποιούμενα σήμερον ξύλινα παραπήγματα θὰ καταδαφισθοῦν ὑπὸ τοῦ Τουρισμοῦ. Ἡ δαπάνη ὑπελογίσθη εἰς διακοσίας χιλιάδας δραχμ.

— Προτάζει τῆς Ἱ. Συνόδου ὁ ἀρχιμ. Γεωργίου Παρασκευόπουλος διορισθῆν πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πατρῶν, ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῶ Εἰσηγητοῦ.

— Ἐκ τῶν ἐπαρχικῶν ὑποβάλλονται εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον ἀναφοραὶ δι' ὧν ζητεῖται ἡ ἐπέκτασις τῆς Κυριακῆς ἡμέρας εἰς ὅσα μέρη δὲν ἔχει ἐπεκταθῆ εἰσέτι, ἵνα μὴ ἐπιτρέπηται τὸ ἀνοίγμα τῶν καφεσιῶν καὶ τῶν λοιπῶν καταστημάτων πρὸ τοῦ πέρατος τῆς λειτουργίας. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἡ Ἱ. Σύνοδος θὰ εἰσηγηθῇ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Παιδείας.

— Τὸ Δευτεροβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον συναλθὼν ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφασιν καθαιρέσεως τοῦ μοναχοῦ Ἀρτεμίου καὶ ἀπεφάσισε τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ μοναχικοῦ σχήματος τῆς μοναχῆς τῆς Ἱ. μονῆς ἁγίου Ἀνδρέου Κεφαλληνίας Θεοδωμῆς Μπαμπιλία, διότι ἡ τεῖσθαι εἰς ἀποφάσιν τοῦ δευτεροβάθμιου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παρεπονέθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν διὰ τὴν ἐπιβληθεῖσαν προσωπικὴν ἐργασίαν ὑπὸ τῆς Κοινότητος Κορυζῆδων εἰς τὸν ἐφημέριον αὐτῆς Παπαφίλιππον, Γ. Κωστομητσόπουλον. Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Ἱ. Δουρῆνης δι' ἐγγράφου τοῦ πρὸς τὸν Νομάρχην Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ἐξήγησεν ὅπως συστήθῃ εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς εἰρημῆς Κοινότητος ἵνα, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὴν θέσιν καὶ τὸ λειτουργημὰ τοῦ ἐφημερίου, ἀπαλλάξῃ τὸν εἰρημὸν ἐφημέριον ἐκ τῆς ἐπιβλήσεως εἰς αὐτὸν προσωπικῆς ἐργασίας, ἔστω καὶ ἂν δέν συντρέχωσιν αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ἀρθ. 313 τοῦ κώδικος τῆς περὶ Δήμων καὶ Κοινοτήτων Νομοθεσίας.

— Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριώτατου συνήλθε τῇ παρελθούσῃ Δευτέρῳ καὶ χθὲς Παρασκευῇ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ τὸ Ἀδελφάτων τῆς Χριστιανικῆς Ἑκπαίδευτικῆς Ἀδελφότητος καὶ συνεζήτησεν ἐπὶ ἄλλων τε σχετικῶν ζητημάτων καὶ ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ αὐτῆς.

— Ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς Ἱεράς Συνόδου δεκαήμερος ἀποουσίας ἄδεια δι' Ἀθήνας τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Φλωρίνης κ. Βασιλείῳ δι' ὑπηρεσιακοῦ λόγου. Ὁμοίᾳ δὲ τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Παροναξίας κ. Χερουβίμῳ δι' Ἀθήνας καὶ Ἀργαν. Ἐπίσης εἰκοσαήμερο; τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Καστοριάς κ. Νικηφόρῳ δι' Ἀθήνας χάριν τῆς πασχούσης ὑγείας αὐτοῦ.

— Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ΤΑΚΕ κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ συνεδρίαν ἐνέκρινε τὴν ἀποστολὴν συμπληρωματικοῦ μισθοῦ διὰ τοὺς μῆνας Ἰουλίον, Αὐγουστοῦν καὶ Σεπτέμβριον δραχμ. 47,580 διὰ τοὺς ἐφημέριους τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ἀργείας, κατόπιν παρακρατήσεως δι' ἀσφάλιστρα δραχμ. 16,570, καὶ διὰ τοὺς ἐφημέριους τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Μαρωνείας δραχμ. 16,345 κατόπιν παρακρατήσεως ἀσφαλίστραν δραχμῶν 6,065.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Ἰω. Μεταξᾶς κατὰ τὴν εἰς Ἑλλάδα ἐπιστροφήν του ἐπεσκέφθη ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην μετὰ τοῦ ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ρουμανίας κ. Κορνέν.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Εἰς τὸ Bexhill-on-Sea τῆς Ἀγγλίας ἔσχε μίαν ἄκρως ἐνδιαφέρουσαν συνεδρίαν ἡ Ἀδελφότης τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀγγλικανικῆς καὶ Ὁρθοδόξου, κατὰ τὴν ὁποίαν ὠμίλησεν ὁ γενικὸς αὐτῆς γραμματεὺς αἰδ. κ. P. M. French. Πρὸ αὐτοῦ ἀπηυθύνθη δι' ὀλίγων εἰς τὴν συζήτησιν ὁ προσδρεῦων αὐτῆς κ. Denison, εἰπὼν ὅτι ἡ δυσαρμονία μεταξὺ τῶν ἐκκλησιῶν εἶναι κακὸν μείζον καὶ τοῦ πολέμου καὶ τῆς πτωχείας καὶ τῆς ἀνεργίας, καθ' ὅτι διὰ τὰ τελευταῖα ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι συνυπεύθυνος μετὰ τοῦ «κόσμου», ἐνῶ διὰ τὴν μεταξὺ τῶν ἐκκλησιῶν δυσαρμονίαν εἶνε ὁ μόνος υπεύθυνος. Ὁ αἰδ. κ. French ἀφοῦ ἐξέθεσεν τὸν τρόπον καθ' ὃν εἶναι ὀργανωμένη ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀνέπτυξε τὴν οὐσίαν αὐτῆς, κατέσας αὐτὴν «Ἐκκλησίαν τῆς Καινῆς Διαθήκης». Τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν παρέστησεν ὡς προμαχῶνα κατὰ τῶν προσβολῶν ὅχι μόνον ἐναντίον τῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ ἐν γένει. Ὁ σκοπὸς τῆς ἡ' ἡ 73ετοῦς Ἀδελφότητος, ἐξηκολούθησεν, εἶναι ἡ ἀμοιβαία γνωσιμὰ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ δὴ ὅχι μόνον ἡ μεταξὺ τῶν θεολόγων καὶ ἐπισκόπων, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ ποιμινομένου λαοῦ. Διότι —ἐτόνισεν— ἡ ἔνωσις δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ἀπλῶς διὰ τῆς ἐξουσεύσεως θεολογικῶν ὄρων παρ' ἀμφοτέροις δεκτῶν, ἀλλὰ κυρίως διὰ τῆς δημοουργίας εὐνοίας διὰ τὴν ἔνωσιν κοινῆς γνώμης μεταξὺ τῶν πιστῶν τῶν δύο ἐκκλησιῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ

Κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ «Πανταίνου» Ἀλεξανδρείας ἀναγραφόμενα, ἡ ἀνακήρυξις τοῦ Ἐπισκόπου Ἀβραάμ εἰς Πατριάρχην τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας ἐγένετο ὑπὸ συνελευσεως ἀποτελεσθεῖσης ἐκ τῶν προϊσταμένων τῶν ναῶν, τῶν ἐναπομεινάντων ἡγουμένων τῶν προτερουσῶν μονῶν τῆς χώρας καὶ τῶν ἀρχόντων καὶ προκρίτων τοῦ λαοῦ. Ἡ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀβραάμ συνελευσεως αὐτῆ, κηρύξασα ἐκπτωτον τὸν Ἀμπούνα Κύριλλον, ἐξουσιοδότησεν τὸν νέον Πατριάρχην εἰς χειροτονίαν 3 μητροπολιτῶν, 3 ἐπισκόπων καὶ πολλῶν προϊσταμένων τῶν ναῶν, ἐξ ὧν καὶ ἀπετελέσθη ἡ νέα σύνοδος, εὐθὺς δ' ἀμέσως ἡ κυβερνήσις δεχθεῖσα τὸν Ἀμπούνα Ἀβραάμ καὶ ἐγκρίνας τὰς πράξεις τῆς συνελευσεως ἀνεκήρυξεν αὐτὸν Πατριάρχην, ὅπερ καὶ ἀνεκοίνωσε πρὸς τὸν λαὸν διὰ προκηρῦξεων ριφθειςῶν ἀπὸ ἀεροπλάνου, παρεδόθη δ' εἰς τὸ γεγονός ἐπισημότερος χαρᾶκτηρ διὰ κανονιοβλησῶν, δεξιάσεως, παροχῆς ἐρυθροῦ ἀλεξηλλίου καὶ πομπητικῆς ῥάβδου ὑπὸ τοῦ ἀντιβασιλέως καὶ πομπώδους παρελάσεως μετὰ στρατιωτικῶν τιμῶν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Σπ. Π. Καλλιόφα, Χαρακτήρες ἡ ψυχολογικοὶ τύποι. Παιδαγωγικὰ καὶ κοινωνιολογικὰ πορίσματα. Ἀθήναι 1935.— Ὑπεσκέθημεν ἅμα τῇ ἐκδόσει τοῦ λίαν ἐνδιαφέροντος βιβλίου τούτου νὰ ἀπερωρώσωμεν ἴδιον περὶ αὐτοῦ λόγον, διότι θίγει ἐν ζήτημα, τὸ ὁποῖον οἴεται φῶς εἰς τὴν σύγχρονον κατάστασιν τῶν ἀτόμων καὶ τῆς κοινωνίας ἐπὶ τῇ βάσει καθαρῶς ψυχολογικῶν κριτηρίων. Ὅτι ἐνδιαφέρει ἡμᾶς ἐν αὐτῷ εἶνε κυρίως τὰ παιδαγωγικὰ καὶ τὰ κοινωνικὰ πορίσματα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ σ. ἀγεται ἐκ τῆς ἀναλύσεως τοῦ συγγραμματος τοῦ Ἐρν. Kretschmer «Σώματος κατασκευῆ καὶ χαρακτήρ» καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Jounp «Ψυχολογικοὶ τύποι», ὡς καὶ ἐκ τῆς πρὸς ἄλληλα ἀντιβολῆς τῶν βιβλίων τούτων. Καὶ τὰ μὲν παιδαγωγικὰ πορίσματα ἂς προσέξουν οἱ εἰδικοί παιδαγωγικοὶ ἡμεῖς δ' ἐνταῦθα θὰ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν εἰς τὰ κοινωνιολογικὰ, ὡς ἐρμηνεύοντα τὸ πνεῦμα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Τὸ πνεῦμα τοῦτο ὁ σ. χαρακτηρίζει «νοσηρὰν ἐξωστρέφειαν», ὑπερβολικὴν δηλ. καὶ νοσηρὰν ἵστρεφὴν τῆς ἀτομικῆς συνειδήσεως πρὸς τὰ ἔξω, ἢ πρὸς τὰ ὅποια ἀπλῆ καὶ ἀπροσπαθῆς προσαρμογὴ διορίζει τὴν ὄλην ζωὴν ὡς

ἀπορροφῶσα τὸ μετρίον τῆς διαφέρειν καὶ διέπουσα τὰς πρόξεις. Ὁ ἐξωστραφῆς δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν ἐσωτερικὸν τοῦ κόσμου, διὸ καὶ δὲν ζῆ βίον ἐσωτερικόν, δὲν ἀποδίδει εἰς αὐτὸν οἷαν ὁ ἐνδοστραφῆς ἀξίαν. Εἰς ἀπόδειξιν τῆς συγχρόνου ταύτης παθολογικῆς ἐξωστραφείας ὁ σ. προσάγει τεκμήρια ἐκ διαφόρων ἐκδηλώσεων τοῦ πνευματικοῦ βίου ὁποῖαι ἢ ἐπιστήμη, ἢ τέχνη, ἢ γλῶσσα, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἔιδους τῶν σημερινῶν τέρψεων, τῆς πλουτομανίας, τῆς σερακικῆς ἡδονοθηρίας καὶ τῆς πρὸς τὸν κομμουνισμὸν ροπῆς.

Πράγματι, παρὰ τὴν ἀφ' ἱκανοῦ παρατηρηθεῖσαν σταθερὰν ἀποστραφὴν ἐκλεκτῶν πνευμάτων ἀπὸ τῆς ὑλιστικῆς μηχανοκρατίας καὶ τοῦ ἐγωϊστικοῦ πραγματισμοῦ, ἢ ἐμπειριοκρατία δεσπόζει ἀκόμη εἰς ἱκανοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους, ἢ ἀπὸ πολλοῦ καιρῶς πληγεῖσα δαρβίνειος ὑπόθεσις ἔχει ἐτι τοὺς ὁπαδούς τῆς, ἢ πολὺἐκτος θεωρία τῆς σχετικότητος, ἐπεκταθεῖσα ἐπιπολαίως καὶ εἰς τὰ μετεμπειρικά, θεωρεῖται καταργήσασα τὴν ἰδέαν τοῦ ἀπολύτου, ἐὰν δὲ στραφῶμεν πρὸς τὸ πεδῖον τῆς τέχνης καὶ τὰς ἄλλας προμηθημονευθείσας ἐκδηλώσεις, θὰ ἴδωμεν πῶσον νοσηρὰν τὴν σύγχροτον ταύτην ἐξωστραφείαν τοῦ πνεύματος τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, ὡςτα τῇ ἀληθείᾳ νὰ θλιβῆται τις διὰ τὴν σύγχρονον ἀναστολήν τῆς πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς προόδου καὶ τὴν καλινδρόμησιν πρὸς τὴν χυδαίαν ἀγροικίαν καὶ πρὸς μίαν ἀληθῶς πρωταφανῆ ἀλογίαν ἢ μᾶλλον, παραλογία. Ἐν τῇ τέχνῃ π.χ. ὁ σ. ἀποδίδει τὴν μεγάλην ἐν βραχεῖ χρόνῳ σύγχρονον παραγωγὴν τῶν ζωγράφων εἰς ἀπλὴν δεξιοχειρίαν, μαρτυροῦσαν μὲν ὑπερβολικὴν ἐκ τῶν ἀντικειμένων ἐξάρτησιν, ἐλάχιστα δ' ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου ἀντλοῦσαν. Ψυχικὴ ὄρα κενότης χαρακτηρίζει τοὺς δημιουργοὺς τῆς. Ἄλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶνε μόνον κενότης· πρόκειται αὐτόχρονον περὶ ψυχικῆς διαστροφῆς. Διότι μόνον ὡς ἐξωφρενικὰ τρατοουργήματα τετραγεμένον ἐγκεφάλων δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσι οἱ περιφημοὶ μυθιστοί, ντανταῖσμοί, φουτουρισμοί, συρρεαλισμοὶ καὶ ὅλος ὁ συρφετὸς τῶν ἀξιοθηρητῶν ἐνεργειῶν προσιότων τῆς πνευματικῆς ἀναρχίας καὶ ἀσχημίας, ἢ ὁποῖα μόνον ὡς κακοτεχνικὴ παραφροσύνη δύναται νὰ ἐκληφθῇ εἴτε τὴν ζωγραφικὴν κακοποιεῖ, εἴτε εἰς τὴν σύγχρονον τρατικὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἐκδηλοῦται, εἴτε εἰς οἰανδήποτε ἄλλην «*μου ν ε ἔ ρ ν α ν τέχνην*».

Διότι ὡς «*μοντερνισμὸς*» χαρακτηρίζεται αὐταρέσκω; ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἰσορροπίας, τῶν ἀναλογιῶν, τοῦ οὐθμοῦ, τῆς ἁρμονίας καὶ τοῦ καλοῦ ἐν γένει ἢ τῶν ἀδυνατούντων νὰ παραγάγουν ἔργα ἀνωτέρας τιμῆς πνοῆς προσπάθια αὐτῆ νὰ «*δημιουργήσουν κάτι νέον*» διὰ τῆς ἀσχημίας καὶ τῆς πνευματικῆς στειρότητος καὶ ἀκαταστασίας, ἀνακρίπτοντες ὡς πραγματικοὶ ἐχθροὶ τῆς πνευματικῆς καὶ ἡθικῆς υγιείας καὶ πάσης αἰσθητικῆς λογικῆς. «*Μοντέρνα τέχνη*» κοσμεῖ καὶ τὰ ἔργα τῆς συγχρόνου λογοτεχνικῆς δημιουργίας μὲ τὰς ἀκαλαθῆτους ξυλογαφίας, τὰ ὡσεὶ ἐξ ἐλεφαντινάσσεως κροσβεβλημένα πρόσωπα, τὰ ἀνέκφραστα προϊόντα τοῦ ἀκαλλιεργήτου αὐθορητισμοῦ τῆς βρεφικῆς τοῦ λαοῦ ἡλικίας, τοῦ «*πριμιτιβισμοῦ*» τῶν ἀγρίων φυλῶν.

Εἰς τὴν ἀπότοκον τῆς παθολογικῆς ἐξωστραφείας ψυχικὴν ταύτην στρέβλωσιν ὀφείλεται ἐν γένει ὁ καθ' οἷον δῆποτε τρόπος ἐκδηλούμενος σύγχρονος «*ανομιτισμὸς*», τοῦ ὁποίου τὰ ἐξαμβλώματα συναντῶμεν εἰς τὴν σημερινὴν δῆθεν ποιητικὴν «*δημιουργίαν*», εἰς τὴν «*τρατικὴν*» μουσικὴν, εἰς τὴν γλωσσικὴν ὀχλαρέσκαιαν, τὰς βαναύτους καὶ χονδροειδεῖς τέρψεις, τὴν γυναικείαν ἀναίδειαν, τὸν νεομαλθουσιανισμὸν τὰς ἐξωγάμους συμβιώσεις, τοὺς ἀναρμόστους γάμους, καὶ εἴ τι παρόμοιον. Ἡ ψυχικὴ καλλιέργεια καὶ αὐγένεια, ἢ πνευματικὴ λεπτότης, ἢ ἀκριβεία, ὁ κανὼν, ὁ νόμος καὶ τὸ μέτρον, ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν Τέχνην καὶ τὴν Λογικὴν, ὑπεχώρησαν πρὸ τοῦ ἀκατεργάστου «*ταλάντου*» τῆς «*πηγαίας μορφῆς*», πρὸ τοῦ ἀφελοῦς αὐτοματισμοῦ καὶ τοῦ αὐθορητισμοῦ τῶν «*ἀσπουδαστων συγγραφέων*», τοῦ αὐτοδιδάκτου καὶ αὐτοφώτου πρωτογονισμοῦ, τῆς ὑπὸ συγχρόνων λαομανῶν «*διανοουμένων*» ἐξυψώσεως τῶν «*χωριάτικων ἀξιών*», εἰς «*νεοελληνικὸν πολιτισμὸν*» (!) μετ' ἀξιώσεων ἐπιβολῆς των ὡς «*μόδας*» εἰς τὰ νεοελληνικὰ ἤθη. Τὰ αὐτορεπὲς καὶ καλαίσθητον

ἐστιατόριον ἀντικατέστησαν ἢ ἀκάθαρτος ἀτημελησία τῆς ἄλλοτε μὲν περιφρονηθείσης ὡς χυδαίας, νῦν δὲ ἀπαραιτήτου διὰ τὸν «*καλὸν ἀστικὸν κόσμον*» «*ταβέρνας*», διότι ὁ συρμὸς τοῦ νεοελληνικοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἐξωστραφείας ἐπιβάλλει εἰς τὴν «*ἀριστοκρατίαν*» νὰ τρώγῃ ἐκλεκτὰ θεωρούμενα ἐδέσματα ἐντὸς σταύλου. Ἡ ἐπιστημονικὴ λαογραφία, ἢ τοι ἢ ψυχολογία καὶ ἢ περιγραφὴ τοῦ ὕλικου τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ λαοῦ, μεταπλάσθη εἰς νεοελληνικὸν πολιτισμὸν, πᾶσα δὲ ἀκαλλιέργητος καὶ ἀξεστος ἀγροικία λαϊκῆς τέχνης· γλώσσης, ἀμφιπέσεως, χρωμάτων, ἐπίπλων, διακοσμήσεως ἐξυψώθη εἰς «*συρμὸν*» τῶν προόδων τοῦ κ' αἰῶνος καὶ ἀπετέλεσε τὸ ἅπαντον τῆς σημερινῆς «*ἀριστοκρατίας*». Ἄντι, δῆλα δὲ, ἢ λεγομένη ἀριστοκρατία νὰ ἀνασῶρῃ τὸν λαὸν πρὸς τὰ ἄνω, γὰ τὸν ἐκπολιτίσῃ, τὸν ἐκλεπτύῃ καὶ τὸν ἐξευγενίσῃ, ὑπὸ τοῦ κρατοῦντος πνεύματος τῆς ὀχλοκοπίας, τοῦ προλεταρείου «*μαξισμοῦ*», τῆς πνευματικῆς ἀναπηρίας κατασῶρῃ ἢ ἰδίᾳ χαμαί. Πρόκειται περὶ τῆς μετὰ τὸν πόλεμον διαπλοθείσης ἀνὰ τὸν κόσμον «*χυδαιοκρατίας*», τῆς μεταβαλλούσης τὰς ἀξίας εἰς ὀχνη καὶ τὰ ὀχνη εἰς ἀξίας, ὡς ἐκφρασματικώτατα λέγει ὁ Spengler. Ὁ κ. Καλλιάφας διαπιστοῖ ὅτι ἢ σύγχρονος ἡμῖν ἐποχὴ κατέχεται μὲν ὑπὸ τοσηροτάτης ἐξωστραφείας, ἀλλὰ καὶ ὅτι συνυπάρχει καὶ ἢ ἐναντία τάσις, ἢ ἐνδοστραφεία, ὀλονὲν ἐνισχυομένη καὶ προαιωνιζομένη νέαν ἱστορικὴν περιόδον, φέρει δὲ καὶ τὰ τεκμήρια τοῦ δισχυρισμοῦ του. Δὲν τὰ ἀμφισβητοῦμεν· ἀλλ' ἵνα ἀπὸ τὰ στενὰ θεωρητικὰ τῆς ὑπὲρ διαπλοθῆ αὐτῆ εἰς εὐρύτερους κύκλους, θὰ δεήσῃ ἴσως νὰ παρῆλθον πολλαὶ γενεαί.

Εἶνε ἀξία πολλῆς προσοχῆς ἢ ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ τοῦ κ. Καλλιάφα παρεχομένη ψυχολογία τῆς συγχρόνου κοινωνίας, διὸ καὶ συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως τὴν μελέτην αὐτοῦ.

- Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α -
ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

1. Μητρόπολις Μηθύμνης.

Χηρευσάσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας «*Ζωοδόχος Πηγή*» τῆς Κοινότητος Καλλονῆς καὶ προαιεμένου νὰ συμπληρωθῇ αὐτῆ καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν αὐτὴν καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σημερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὰς αἰτήσεις μετὰ τῶν νενομισμένων πιστοποιητικῶν. Προσόντα· πτυχίον θεολογικῆς σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἢ τῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης. Ἐν Καλλονῇ τῇ 24 Φεβρουαρίου 1938. † Ὁ Μηθύμνης Διονύσιος.

2. Μητρόπολις Φθιώτιδος

Χηρεουσῶν τῶν θέσεων τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν 1) Νέας Μαγνητίας Λαμίας 2) Προσκυνῆς 3) Μενδωνίτης 4) ἁγίου Γεωργίου τ. Δ. Ξυνιάδας καὶ 5) ἁγίου Νικολάου Ὑπάτης, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς 20ῆμερον ἀπὸ τῆς δημοσιοεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ νόμου 5439 περὶ ἐνορ. ναῶν καὶ ἐφημερίων προβλεπόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Λαμῆ τῇ 24 Φεβρουαρίου 1938. † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΓΡ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ 24-195
Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία:
† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἐδέσεως ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ
† Ὁ Ἐάνθης ΙΩΑΚΕΙΜ
Ἰ. Παρθένος, Π. Σ. Μανωλέσης

Τύπος «*Φοῖνικας*» ὁδὸς Λεωνάτου 4, Τηλ. 54-229